

ČESKÁ REPUBLIKA

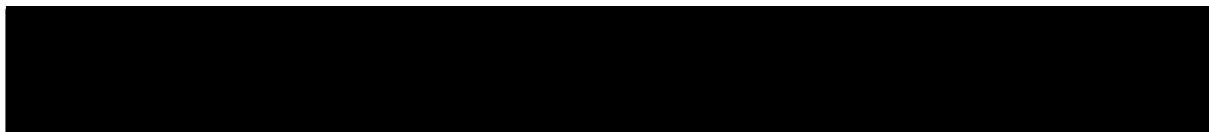
ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Okresní soud v Táboře rozhodl předsedou senátu Mgr. Ondřejem Kubů jako samosoudcem v hlavním líčení konaném dne 13. června 2017 v Táboře **takto:**

I.

Obžalovaný

uznává se vinným, že

společně s již odsouzeným
trvale bytem

a další neustanovenou osobou

a) dne **17. 11. 2016** v době od 19:51 hodin do 23:38 hodin vnikli po odehnutí spodní části plotu z pletiva do areálu sádek U Nadýmače v Soběslavi, nacházející se na pozemku parc. č. [redacted] v katastrálním území Soběslav, okres Tábor, a zde odcizili nejméně 200 kg kaprů živé váhy, 50 kg štik živé váhy, 28 kg línů živé váhy a 30 kg amura živé váhy, tedy ryby v celkové hodnotě nejméně 34.064 Kč,

a uvedeným jednáním poškozeným spolumajitelům sádek [redacted] nar. [redacted] a [redacted] způsobili škodu ve výši nejméně **34.064 Kč**,

b) dne **11. 12. 2016** v době od 20.30 hodin do 21:20 hodin vnikli po odehnutí spodní části plotu z pletiva do areálu sádek U Nadýmače v Soběslavi, nacházející se na pozemku parc. č. [REDAKCE] v katastrálním území Soběslav, okres Tábor, a odtud vylovili a připravili k odvozu 45 kg kaprů živé váhy, přičemž na místě byli zajištěni policií a ryby vydány poškozeným, čímž poškozeným spolumajitelům sádek [REDAKCE] a [REDAKCE] způsobili škodu ve výši nejméně **3.375 Kč**,

tedy

pod body a) – b)

- úmyslným společným jednáním více osob si присvojil si cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou a čin spáchal vloupáním,

čímž spáchal

pod body a) – b)

- pokračující přečin krádež podle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

a odsuzuje se za to

podle § 205 odst. 1 trestního zákoníku k **trestu odnětí svobody** v trvání **12 (dvanáct) měsíců**.

Podle § 81 odst. 1 a § 82 odst. 1 trestního zákoníku se obžalovanému výkon uloženého trestu podmíněně odkládá na zkušební dobu v trvání **30 (třicet) měsíců**.

Podle § 82 odst. 2 trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **přiměřená povinnost** v průběhu zkušební doby podle svých sil **uhradit škodu trestným činem způsobenou**.

Podle § 70 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku se obžalovanému ukládá **trest propadnutí věci**, a to:

- 1 páru gumových rukavic,
- 1 ks pletené kukly černé barvy,
- 1 ks vrhačky,
- 1 ks čeřenu,
- 1 ks keseru o průměru 47 cm,
- 1 ks laminátové vaničky – přepravky o rozměrech 76x46x31 cm.

Podle § 75 odst. 1 trestního zákoníku se dále obžalovanému ukládá **trestu zákazu pobytu v obvodu Okresního soudu v Táboře** na dobu **30 (třicet) měsíců**.

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu se obžalovanému [REDAKCE] ukládá **povinnost zaplatit** na náhradu škody poškozeným [REDAKCE] bytem

_____ a _____ částku 29.020 Kč s tím, že plněním obžalovaného poškozeným podle tohoto bodu výroku rozsudku zaniká v rozsahu tohoto plnění povinnost již odsouzeného _____ hradit škodu výše uvedenému poškozenému, která byla _____ stanovena trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 31. 3. 2017, č. j. 6 T 18/2017-127, který vůči jeho osobě nabyl právní moci dne 19. 4. 2017, a naopak.

II.

Naproti tomu

se obžalovaný _____ bez pracovního poměru, trvale bytem _____ adresa k doručování _____ okres Jindřichův Hradec, podle § 226 písm. c) tr. řádu

zprošťuje obžaloby

státní zástupkyně Okresního státního zastupitelství v Táboře ze dne 16. 2. 2017, sp. zn. ZT 409/2016, kterou mu bylo kladeno za vinu, že

společně s již odsouzeným _____ a _____

a) dne 17. 11. 2016 v době od 19:51 hodin do 23:38 hodin vnikli po odehnutí spodní části plotu z pletiva do areálu sádek U Nadýmače v Soběslavi, nacházející se na pozemku parc. č. _____ v katastrálním území Soběslav, okres Tábor, a zde odcizili nejméně 200 kg kaprů živé váhy, 50 kg štik živé váhy, 28 kg línů živé váhy a 30 kg amura živé váhy, tedy ryby v celkové hodnotě nejméně 34.064 Kč,

a uvedeným jednáním poškozeným spolumajitelům sádek _____ a _____ způsobili škodu ve výši nejméně 34.064 Kč,

b) dne 11. 12. 2016 v době od 20.30 hodin do 21:20 hodin vnikli po odehnutí spodní části plotu z pletiva do areálu sádek U Nadýmače v Soběslavi, nacházející se na pozemku parc. č. _____ v katastrálním území Soběslav, okres Tábor, a odtud vylovili a připravili k odvozu 45 kg kaprů živé váhy, přičemž na místě byli zajištěni policií a ryby vydány poškozeným,

čímž poškozeným spolumajitelům sádek _____ a _____ způsobili škodu ve výši nejméně 3.375 Kč,

v čemž byl obžalobou spatřován pokračující přečin krádež podle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku,

neboť nebylo prokázáno, že tento skutek spáchal obžalovaný.

Odůvodnění:

K objasnění skutkového stavu bylo provedeno rozsáhlé dokazování, konkrétně byli vyslechnuti obžalovaní [REDAKCE] a svědci [REDAKCE]. Dále byly provedeny listinné důkazy, z nichž stěžejní jsou protokoly o zadržení, protokol o vydání věci, úřední záznamy Policie ČR o provedených šetřeních, úřední záznam o použití služebního psa, odborná vyjádření k výši způsobené škody, protokoly o ohledání místa činu, včetně náčrtků a fotodokumentace. V neposlední řadě také záznamy z kamerového systému a úřední záznamy o jejich vyhotovení a samozřejmě také osobní výkazy obžalovaných.

K ODSUZUJÍCÍ ČÁSTI ROZSUDKU

Provedeným dokazováním soud považuje za prokázané, že obžalovaný spáchal v zásadě ta jednání, jež mu byla obžalobou kladena za vinu a jež jsou s dílčími úpravami odůvodněnými níže popsána v odsuzující výrokové části tohoto rozsudku, tedy dále rozvedené skutečnosti.

Skutková zjištění

Obžalovaný [REDAKCE] se ke spáchání trestného činu částečně doznal a k věci uvedl, že v prvním případě ryby nekradl, ve druhém (11. 12. 2016) se však krádeže zúčastnil. Krádeže na sádkách se dopustil s [REDAKCE] kterého zná, přijel pro něj do [REDAKCE] s tím, že již na sádkách byl, jsou tam hezké ryby a jemu to nedalo, a proto s ním jel. Spolu s nimi jel ještě někdo třetí, tuto osobu však nezná (zároveň prohlásil, že obžalovaného [REDAKCE] zná od vidění, když se s ním několikrát setkal). Měli s sebou i rybářské vybavení, keser, vrhačku, vaničku atd. Chtěli nalovit pár kaprů s tím, že je pak dají do jeho rybníku, který mu někdo předtím „vybral“. Obžalovaný dále popsal cestu, po které přijeli k sádkám, i jaký automobil k jízdě užíli (BMW pana [REDAKCE]). Na závěr pak dodal, že i ryby z první krádeže dal pan [REDAKCE] do jeho rybníku a připustil také, že si byl vědom, že ryby jsou odcizené. Spáchání prvního skutku však obžalovaný [REDAKCE] zcela popřel a opakovaně podotkl, že si nedovede vysvětlit, proč jej z toho pan [REDAKCE] obviňuje.

Výpověď obžalovaného [REDAKCE] však lze považovat za věrohodnou pouze částečně. Soud totiž nepochybuje, že doznání ke skutku popsanému v bodě 2. výroku rozsudku je pravdivé. Ostatně z protokolu o zadržení obžalovaného [REDAKCE] vyplývá, že ten byl dne 11. 12. 2016 ve 21:20 zadržen v prostoru sádek u rybníka Nadýmač v Soběslavi bezprostředně poté, co se v sádkách dopustil krádeže ryb. Zadržen byl tehdy i jeho spolupachatel [REDAKCE] st., další osobu se sice zajistit nepodařilo, ale z videozáznamů, úředních záznamů o provedených šetřeních, zejména úředním záznamu o použití služebního psa, je nepochybná, že na místě byla přítomna i třetí osoba.

Obžalovaného ze spáchání skutku popsaného v bodě 2. výroku rozsudku usvědčuje také výpověď jeho spolupachatele, svědka [REDAKCE]. Svědek ve své, jinak velmi zmatené výpovědi, z níž je více než cokoli jiného patrná značná snaha nejen nevypovídat v neprospěch nejen druhého z obžalovaných [REDAKCE] ale také snaha vyhnout se podání svědecké výpovědi vůbec, uvádí, že obžalovaný [REDAKCE] se dopustil druhé z žalovaných skutků (usvědčuje obžalovaného i ze spáchání prvního z popsanych dílčích útoků, čemuž se však bude soud věnovat níže). Ostatně i věci užívané ke spáchání trestného činu, zejména rybářské náčiní,

náleží obžalovanému [REDAKCE] Soud tak uzavírá, že ve vztahu ke skutku popsanému v bodě 2. rozsudku nemá žádných pochyb o skutkovém ději tak, jak byl popsán výše.

V případě skutku popsanému pod bodem 1. výroku rozsudku obžalovaný [REDAKCE] sice spáchání popsaného jednání popřel, nicméně jeho výpověď je vyvrácena provedeným dokazováním.

V první řadě soud upozorňuje na výpověď svědka [REDAKCE] který již byl za popsané jednání uznán vinným trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 31. 3. 2017, č. j. 6 T 18/2017 – 127. Jakkoli totiž výpověď svědka působí nevěrohodně, když je zmatená, neúplná a svědek se zjevně snaží skutečný průběh skutkového děje zastříť, nelze si nepovšimnout nezvyklých podrobností, které uvádí, a které nemohou být předmětem smyšlenek policie, jak se svědek nejprve snažil naznačit. Po předstředění rozporů soudem svou výpověď značně koriguje, až nakonec zcela odkázal, sice toliko ve vztahu k obžalovanému [REDAKCE] na svou předchozí výpověď, kterou označil nejprve za odpovídající realitě, poté za možnou, když se odvolával na svou podnapilost a s tím spojenou zhoršenou výbavnost. Nicméně soud je přesvědčen, že svědek se toliko snažil vyhnout výpovědi v neprospěch svého syna, „přizpůsobil“ tedy obraz celého skutkového děje, do něhož přidal třetí osobu jakéhosi „Vencu“, který měl obě krádeže zosnovat, neboť k tomu měl z důvodu svého zaměstnání příležitost. Soudu však neuniklo, že svědek např. velmi jistě označil automobily, které bylo ke krádeži použito (v druhém případě jeho vlastní, v prvním modrý vůz zn. Peugeot, stejnou značku a barvu vozidla pak vlastní obžalovaný [REDAKCE] který to sám potvrdil). Nadto svědek na jednu stranu důrazně a vehementně popírá, že by si průběh skutkového děje pamatoval, na straně druhé stejně vehementně odmítá, že by odcizili jiné druhy ryb než kapra. Soud tak uzavírá, že i s ohledem na značnou rozháranost výpovědi svědka, z této nakonec jasně vyplynulo, že obžalovaný [REDAKCE] se účastnil obou dílčích útoků. Ačkoli tedy soud nepřehlédl, že svědek předstředl vlastně tři verze skutkového děje, ve všech případech připouští, že na místě byl i při prvním útoku obžalovaný [REDAKCE]

Nadto nelze přehlédnout i další provedené důkazy, které jednoznačně podporují závěr, že se obžalovaný dopustil i skutku popsaného v bodě 1 výroku rozsudku. Nelez opominout záznamy z bezpečnostních kamer, z nichž vyplývá, že v obou případech je shodný *modus operandi* pachatelů. Vždy došlo k posunu jedné z kamer, konkrétně kamery č. 3 tak, aby nezabírala prostor sádek, na zbylých kamerách je však pohyb osob po areálu částečně zachycen a není bez významu, že osoby se v obou případech po areálu pohybují podobně, ostatně v mechanice pohybu lze nalézt shodné rysy, stejně tak jako ve způsobu použití rybářského náčiní. Koneckonců není ani bez významu, že při prvním skutku bylo použito, co do druhu, stejné rybářské náčiní. Také tyto zjištěné skutečnosti významně posilují závěr, že oba skutky spáchaly totožné osoby, a tedy v prvním případě i obžalovaný [REDAKCE]

Z protokolů o ohledání místa činu pak soud zjistil, že v obou případech vstoupili pachatelé do areálu téměř stejným způsobem, byť ve druhém případě pletivo odhrnuli o kousek vedle, není bez zajímavosti, že v žádném z případů nedošlo k poškození vstupních vrat ani jejich zámku. Konečně pak nelze opominout ani výpovědi poškozených [REDAKCE] kteří shodně uvedli, že první krádeže si povšimli, protože v areálu bylo pohybováno s některými věcmi. Shlédli proto kamerový záznam, z něhož zjistili, že v noci byli v sádkách tři muži a ukradli jim ryby. Z kamerového záznamu se jim podařilo určit množství kaprů, množství štik, línů a amurů, které bylo odcizeno, zjistili při výlovu a také podle „keserů“, tedy podle toho, co odnesli (resp. podle pohybu osob, jak byl zachycen na

záznamu z kamer). Totožnost pachatelů ze záznamů ale nelze určit, v obou případech byli maskování kuklami, svědci ale vyjádřili podezření, že se jedná o ty samé osoby, což dovozují z toho, že byli stejně maskování, po areálu se pohybovali shodně, vždy vyhnuli jednu z kamer, aby nezabírala sádka, měli stejné náčiní a svědek [REDAKCE] dokonce poznamenal, „ty samé postavy, ty samé pohyby s vrhačkou, s vrhačkou moc neumí házet“.

Soud tak uzavírá, že nemá pochybností, že obžalovaný [REDAKCE] se dopustil i jednání popsaného v bodě 1 výroku rozsudku. Tento závěr odůvodňuje nejen svědectví [REDAKCE] st., ale také další provedené dokazování, ať již se jedná o záznamy z kamerového systému či svědectví poškozených, kteří správně poukazují na nápadně shodné rysy v provedení skutku, včetně fyzické podobnosti postav pachatelů v obou případech, či shodného pohybu nejen po areálu, ale i při manipulaci s rybářským náčiním. Vedle toho nelze přehlédnout, že sám obžalovaný [REDAKCE] připustil, že i ryby z druhé krádeže, nebo alespoň jejich část skončila u něj v rybníce. Za této situace tak nelze než uzavřít, že byť soud nemá žádného přímého důkazu o tom, že obžalovaný se popisovaného jednání dopustil, nepřímé důkazy tvoří ucelený řetězec, který nemůže vést k jinému, než výše uvedenému závěru. K množství odcizených ryb pak soud podotýká, že zcela uvěřil poškozeným, neboť tito vypovídali po celé trestní řízení shodně, a soud nemá žádného důvodu se domnívat, že by množství odcizených ryb zveličili, nadto poukazuje, že pokud by pachatelé měli v úmyslu odcizit toliko kapry, nedává smysl, proč by manipulovali s kamerou zabírající nádrže, kde byli umístěni štiky, líni a amuři.

Pro úplnost soud jen dodává, že oproti podané obžalobě upravil popis skutkového děje, když nebylo prokázáno, že na popsaném jednání se podílel i [REDAKCE] jak soud rozebere níže.

Právní kvalifikace

Po právním posouzení skutku popsaného ve výroku rozsudku soud uzavírá, že obžalovaný svým jednáním naplnil znaky skutkové podstaty pokračujícího přečinu krádež podle § 205 odst. 1 písm. a), b) trestního zákoníku ve formě spolupachatelství podle § 23 trestního zákoníku, neboť úmyslným společným jednáním více osob si присвоjil cizí věc tím, že se jí zmocnil a způsobil tak na cizím majetku škodu nikoli nepatrnou a čin spáchal vloupáním. Na úvod soud předestírá, že oba výše citované skutky jsou pokračováním v trestném činu ve smyslu § 116 trestního zákoníku, když jsou jednotlivými dílčími útoky naplňujícími skutkovou podstatu stejného trestného činu spojené stejným způsobem provedení, společným záměrem, blízkou časovou souvislostí i souvislostí v předmětu útoku. K naplnění znaků skutkové podstaty soud dodává následující. Předně soud konstatuje, že v obou případech se obžalovaní dopustili vloupáním, neboť odehnutí spodní části pletiva plochu chránící areál sádek, lze nad vši pochybnost definovat jako překonání jiné jistící překážky (plotu) silou. K výši škody pak soud dodává, že s ohledem na skutečnost, že oba dílčí útoky jsou pokračováním v trestném činu je pro právní kvalifikaci obou útoků rozhodná souhrnná výše škody, tedy částka 37.439 Kč, která bezesporu převyšuje hranici škody nikoli nepatrné, jak je definována ustanovením § 138 odst. 1 trestního zákona. Jen pro úplnost soud doplňuje, že i druhý ze skutků, při jehož spáchání byl obžalovaný přistižen, je již nutno chápat jako dokonání přečinu krádeže, nikoli toliko jeho pokus, neboť obžalovaný (spolu se svými spolupachateli) již ryby vylovili z nádrží v sádkách a umístili je do jimi přinesené nádoby, tedy tyto se nacházeli již v jejich dispozici a důvodem, proč je neodnesli do připraveného vozidla, byl zásah policie. Již присvojením si cizí věci (ryb) bez vědomí a svolení jejich vlastníka, došlo v tomto případě k dokonání trestného činu, fakt, že byli

zadržení policií bezprostředně po spáchání činu, nemůže mít vliv na to, zda byly již naplněny všechny znaky skutkové podstaty trestného činu.

Na závěr pak již jen soud doplňuje, že jednání obžalovaného bylo nepochybně jednáním úmyslným, když skutečnost, že ryby odcizit chtěl a že věděl, že tímto jednáním zasáhne do zájmu chráněného trestním zákoníkem, je více než zřejmé. Obžalovaný nadto jednal ve formě úmyslu přímého podle § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku, neboť je nepochybné, že cílem jeho jednání bylo přisvojit si ryby chované na sádkách a tyto dále využít.

Druh a výměra trestu

O druhu a výměře trestu soud rozhodoval podle zásad uvedených v ustanovení § 39 trestního zákoníku a posoudil existenci polehčujících a přitěžujících okolností, jak je definuje ustanovení § 41 a § 42 trestního zákoníku.

Obžalovanému polehčuje jeho dosavadní bezúhonnost, jakkoli soud nepřehlédl, že jmenovaný byl v minulosti již postihován pro trestnou činnost, nicméně k těmto odsouzením již nelze přihlížet, ostatně předchozí trestnou činnost, s ohledem na dobu, která uplynula od odsouzení, nelze zohlednit ani, co se týče osoby obžalovaného. Naopak částečné doznání soud jako polehčující okolnost nezohlednil. Důvodem k tomuto závěru je především celkový přístup obžalovaného k žalovanému jednání. Obžalovaný neprojevuje žádnou sebereflexi, naopak z jeho jednání je zřejmé, že se doznal toliko k tomu skutku, bezprostředně, po jehož spáchání byl dopaden, nadto jím proklamovaný vztah k nápravě následků trestné činnosti, zejména tedy ke způsobené škodě, je značně cynický. Sám obžalovaný totiž jako důvod svého jednání označil, že mu kdosi odcizil ryby z jeho rybníka, a proto se chtěl krádeží ryb na sádkách „zahojit“. Obžalovaný ani tak nelituje svého jednání a jeho dopadů na poškozené, ale spíše možných následků, které mu hrozí. Jeho vysvětlení, která soudu předkládá nejen k ozřejmění důvodů, proč se žalovaného jednání dopustil, ale i k osvětlení motivace jeho spolupráce, či spíše její absence, s orgány činnými v trestním řízení, jsou až na samé hranici uvěřitelnosti. Obžalovaný totiž na straně jedné argumentuje nutností postarat se o svého čtyřletého vnuka jako důvod, proč nevypovídal, na straně druhé mu to však nebránilo v páchaní trestné činnosti. Zřejmé je také snaha přenášet část odpovědnosti, za své chování poté, co byl zadržen po spáchání druhého z útoků, na policisty (ať již se jedná o délku úkonů v trestním řízení, které byly prováděny bezprostředně po zadržení, či otázku, zda se mohl či nemohl vyjádřit k zjištěným skutečnostem po prostudování spisu za situace, kdy sám stvrzuje, že žádné doplnění spisu nežádá a k věci se nevyjadřuje). Rovněž jeho přístup k náhradě škody poškozeným nevyjadřuje ani stopu po lítosti nad spáchaným jednáním, spíše jistou rezignací nad tím, že bude muset nést následky svého jednání. Právě přístup obžalovaného ke spáchanému jednání a zejména jeho neochota přijmout všechny následky svého jednání, která je ilustrována zejména jeho snahou přenést větší díl viny na svého spolupachatele, [REDAKCE] již se sice snaží relativizovat prohlášením, že je to jeho rozhodnutí a nese za něj plnou odpovědnost, je důvodem, proč soud přistoupil ke zpřísnění uloženého trestu proti trestnímu příkazu. Soud tak uložil obžalovanému sice ve shodě s trestním příkazem výchovný trest odnětí svobody s podmíněným odkladem jeho výkonu, neboť je i nadále přesvědčen, že tento druh trestu nejlépe přispěje k nápravě odsouzeného, ale jeho výměru zvýšil z původně uložených deseti měsíců na měsíců dvanáct. Zkušební dobu pak ponechal v délce třiceti měsíců, neboť tuto dobu i nadále považuje za dostatečnou k tomu, aby obžalovaný prokázal, že se napravil. Výchovné působení uloženého trestu je posíleno uložením přiměřené povinnosti ve zkušební době podmíněného odsouzení uhradit škodu trestným činem

způsobenou, právě splnění této povinnosti totiž bude nejjasnějším ukazatelem toho, nakolik vážně je míněná nejen lítost obžalovaného nad spáchaným jednáním, kterou doposud projevoval spíše ve vztahu ke své osobě, než ve vztahu k poškozeným, a zda je tedy uložený výchovný trest dostatečným opatřením.

Vedle toho soud obžalovanému uložil ještě trest propadnutí věci, konkrétně páru rukavic, pletené kukly vrhačky, čeřenu, keseru a laminátové vaničky, tedy věci, které byly zajištěny při ohledání místa činu. Výše popsané věci pak byly bezesporu použity ke spáchání trestné činnosti, což je patrné nejen z výpovědi obžalovaného [REDAKCE] a svědka [REDAKCE] ale částečně také ze záznamu z kamer a z protokolu o ohledání místa činu bezprostředně po dokonání druhého z útoků. Skutečnost, že výše popsané věci náležejí obžalovanému [REDAKCE] je také nepochybná, potvrzuje ji ve své výpovědi svědek [REDAKCE]. Závěrem tak soud jen dodává, že uložení tohoto trestu je zcela na místě, když rybářské náčiní bylo opakovaně použito k páčání trestné činnosti a z postoje obžalovaného vyplývá, že je nezbytné nejen posílit výchovné působení trestu, ale zároveň i do jisté míry ztížit obžalovanému možnost opětovného páčání výše popsaného jednání.

Soud uložil obžalovanému také trest zákazu pobytu v obvodu Okresního soudu v Táboře. Pro uložení tohoto trestu jsou totiž splněny všechny podmínky, obžalovaný na tomto území nemá žádných vazeb, toliko se zde dopouštěl trestné činnosti, a proto je na místě vyslovit i tento trest a posílit tak ochrannou funkci trestu ve vztahu ke třetím osobám.

Náhrada škody

K trestnímu řízení se řádně a včas [REDAKCE] se svým nárokem na náhradu škody v částce 29.020 Kč společně připojili poškození [REDAKCE]

Podle § 228 odst. 1 trestního řádu, odsuzuje-li soud obžalovaného pro trestný čin, kterým způsobil jinému majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu nebo kterým se na úkor poškozeného bezdůvodně obohatil, uloží mu v rozsudku, aby poškozenému nahradil majetkovou škodu nebo nemajetkovou újmu v penězích nebo aby vydal bezdůvodné obohacení, jestliže byl nárok včas uplatněn (§ 43 odst. 3 trestního řádu), nestanoví-li tento zákon jinak; nebrání-li tomu zákonná překážka, soud uloží obžalovanému vždy povinnost k náhradě škody nebo k vydání bezdůvodného obohacení, jestliže je výše škody nebo rozsah bezdůvodného obohacení součástí popisu skutku uvedeného ve výroku rozsudku, jímž se obžalovaný uznává vinným, a škoda v této výši nebyla dosud uhrazena nebo bezdůvodné obohacení nebylo dosud v tomto rozsahu vydáno.

Na úvod soud zdůrazňuje, že v trestním řízení byla nepochybně prokázána nejen vina obžalovaného [REDAKCE] koneckonců i vina již odsouzeného [REDAKCE] který byl za projednávaný skutek uznán vinným již pravomocným trestním příkazem Okresního soudu v Táboře ze dne 31. 3. 2017, č. j. 6 T 18/2017 – 127, ale také vznik škody. Ostatně vznik škody je jedním ze znaků skutkové podstaty přečinu krádeže podle § 205 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku. Výše způsobené škody, tedy množství odcizených ryb, je pak nepochybné z výpovědi poškozených [REDAKCE] která je částečně podporována záznamem z kamerového systému a také z odborného vyjádření k určení hodnoty odcizených ryb. Jak již soud uvedl výše, nepochybuje totiž, že obžalovaný spolu se svými spolupachateli odcizil ryby v tom rozsahu, jaký je uveden ve výroku rozhodnutí, a proto i v tomto rozsahu přiznal poškozeným náhradu škody.

V otázce stanovené povinnosti pak soud uvádí, že s ohledem na skutečnost, že je nepochybné, že popisovaného jednání se dopustil obžalovaný [REDAKCE] společně s již odsouzeným [REDAKCE] soud, proto uložil oběma jmenovaným povinnost k náhradě škody v takové podobě, že plnění jednoho zprošťuje povinnosti druhého a naopak.

KE ZPROŠTUVJÍCÍ ČÁSTI ROZSUDKU

V případě [REDAKCE] nelze dospět k jednoznačnému závěru o vině obžalovaného, neboť jakkoli je soud nakloněn závěru, že se obžalovaný popsáního skutku skutečně mohl dopustit, nemá k dispozici dostatek důkazů o tom, že jej skutečně spáchal právě on.

Obžalovaný [REDAKCE] totiž spáchání výše popsáních dílčích útokuů popřel, uvedl, že je otec obvinil nepravdivě, zároveň však uvedl, že nechápe, proč to udělal a poukázal na to, že již v minulosti jej otec dostal do problémů, dokonce kvůli němu byl neprávem odsouzen. Jak již soud uvedl výše, nepokládá výpověď obžalovaného za příliš věrohodnou, nicméně s výjimkou výpovědi [REDAKCE] z přípravného řízení, kterou však nelze jako důkaz proti obžalovanému použít, když v přípravném řízení obžalovaný vypovídal jako podezřelý, byť opakovaně a vždy shodně, a v řízení před soudem vypovídal již jako svědek, a proto jeho výpověď nesplňuje požadavky žádného z odstavců § 211 trestního řádu. V hlavním líčení pak svědek [REDAKCE] opakovaně prohlásil, že vůči svému synovi odmítá vypovídat a také popřel, že by se jeho syn popsáních skutků dopustil. Ačkoli tedy soud považuje změnu jeho výpovědi za nevěrohodnou, ostatně podrobně se jejím hodnocením zabýval výše, nelze k výpovědi z přípravného řízení přihlížet, tedy ani na jejím základě dospět k vině obžalovaného [REDAKCE] ml.

Za situace, kdy soud nemá k dispozici jiné důkazy, které by obžalovaného spojovali se spácháním popsáního jednání, byť sice nepřehlédl, že oba poškození ve shodě vypověděli, že [REDAKCE] po zadržení polici volal mobilním telefonem svému synovi „ať se vrátí, že se to nepovedlo“, resp. „že to nemá cenu“. Tato indicie tedy sice velmi silně svědčí pro závěr, že třetí osobou na místě byl obžalovaný [REDAKCE] nicméně jedná o jediný osamoceně stojící nepřímý důkaz. Z výše popsáního provedeního dokazování sice vyplývá, že soud má dostatek podkladů pro závěr, že v obou případech se skutku dopustili stejné osoby, a svědek [REDAKCE] mluví vždy o třech pachatelích, nelze nikterak dovodit, že se jednání dopustil právě obžalovaný [REDAKCE] Chybí totiž jakýkoli přímý důkaz, který by jej s tímto jednáním spojoval, na místě nebyl zadržen, nebyly zajištěny ani jiné stopy, z nichž by bylo možno dovodit totožnost pachatele, a spoluobžalovaný [REDAKCE] dokonce popřel, že by třetí osobou, která se spolu s ním dopustila druhého dílčího útoku, k němuž se doznal, byl obžalovaný [REDAKCE]

Soud proto uzavírá, že nelze než obžalovaného zprostit obžaloby v plném rozsahu, neboť nebylo prokázáno, že skutek spáchal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku je **přípustné odvolání do osmi dnů** od doručení opisu rozsudku prostřednictvím Okresního soudu v Táboře ke Krajskému soudu v Českých Budějovicích.

Rozsudek může odvoláním napadnout

- a) státní zástupce pro nesprávnost kteréhokoli výroku
- b) obžalovaný pro nesprávnost výroku, který se jej přímo dotýká
- c) zúčastněná osoba pro nesprávnost výroku o zabránění věci
- d) poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody pro nesprávnost výroku o náhradě škody

Osoba oprávněná napadat rozsudek pro nesprávnost některého jeho výroku může ho napadat také proto, že takový výrok učiněn nebyl, jakož i pro porušení ustanovení o řízení předcházejícím rozsudku, jestliže toto porušení mohlo způsobit, že výrok je nesprávný nebo že chybí.

V neprospěch obžalovaného může rozsudek napadnout odvoláním jen státní zástupce, toliko pokud jde o povinnost k náhradě škody má toto právo též poškozený, který uplatnil nárok na náhradu škody.

Ve prospěch obžalovaného mohou rozsudek odvoláním napadnout kromě obžalovaného a státního zástupce i příbuzní obžalovaného v pokolení přímém, jeho sourozenci, osvojitel, osvojenec, manžel a druh, a to ve lhůtě, v níž může podat odvolání obžalovaný. Státní zástupce tak může učinit i proti vůli obžalovaného. Je-li obžalovaný omezen ve svéprávnosti, může i proti vůli obžalovaného za něho v jeho prospěch odvolání podat též jeho opatrovník a obhájce.

Odvolání musí být ve lhůtě, v níž je lze podat, nebo v další lhůtě stanovené předsedou senátu soudu prvního stupně odůvodněno, aby bylo patrné, v kterých výrocích je rozsudek napadán a jaké vady jsou vytýkány rozsudku nebo řízení, které rozsudku předcházelo.

Státní zástupce je povinen v odvolání uvést, zda ho podává, byť i zčásti, ve prospěch nebo neprospěch obžalovaného.

Právo podat odvolání nepřísluší tomu, kdo se ho výslovně vzdal. Odvolání je nutno podat ve **třech** vyhotoveních.

V Táboře dne 13. června 2017

Za správnost vyhotovení:
Markéta Kuchařová

Mgr. Ondřej Kubů v. r.
předseda senátu

Toto rozhodnutí nabylo ve výroku o vině a trestu právní moci dne 11.07.2017 [redacted]
[redacted] ve výroku zproštění právní moci dne 08.07.2017 [redacted] Připojení
doložky provedla Petra Čabáková dne 02.10.2017.